

29. Geen brood

‘Geen brood’. Dan is er pas echt armoede. Dan is er honger. ‘En er was geen brood in het ganse land; want de honger was zeer zwaar: zodat het land van Egypte en het land Kanaän raasden vanwege die honger.’ (Gen. 47:13). In dagen van welvaart is het je nauwelijks voor te stellen geen brood te hebben. En zo zal het ongetwijfeld ook de inwoners van Egypte en Kanaän zijn gevallen. Ze hadden jaren van meer dan gewone overvloed achter de rug. En in die jaren konden ze zich maar nauwelijks voorstellen hoe het zou zijn geen brood te hebben. Niet als vanzelfsprekend dagelijks het koren te malen tot meel en er brood van te bakken. Om aan het begin van de dag er kracht uit te putten voor het werk van de dag. Om aan het eind van die dag een hongerige maag te vullen met brood om verzadigd te kunnen gaan slapen.

Er was ‘geen brood’. Geld was er genoeg. Maar wat is rijkdom zonder brood? Als er honger is, echte honger, dan is al dat geld geen cent meer waard. En ook dat moeten de Egyptenaren en de inwoners van Kanaän zo gevoeld hebben. Zonder morren betaalden zij aan Jozef met al hun geld het koren dat Jozef had opgeslagen in de jaren van overvloed en al hun geld verdween in de schatkist van Farao om maar koren te mogen krijgen en brood te mogen bakken. Maar al hun geld is niet genoeg.

‘Geen brood’. Die woorden hingen de Egyptenaren als een voortdurende bedreiging boven hun hoofd. En wat betekende dat: ‘geen brood’? Het betekent de dood. Wat een bedroevende taferelen moet dat gegeven hebben in Egypte. Geen brood, maar nu was er ook geen geld meer! En in uiterste wanhoop vluchtten zij tot Jozef en schreeuwden zij het uit: ‘Geef ons brood, want waarom zouden wij in uw tegenwoordigheid sterven; want het geld ontbreekt?’ (Gen. 47:16).

Dan vraagt Jozef hun vee. En maar al te graag brachten zij hun paarden, schapen, runderen en ezels tot Jozef in ruil voor koren. ‘En hij voedde hen met brood, datzelfde jaar, voor al hun vee.’ (Gen. 47:17).

Maar ook dat was nog niet genoeg. Het geld was op. Al hun vee was overgegaan in de handen van Farao. Maar nog was er honger. En de Egyptenaren begrepen maar al te goed wat hun nu te doen stond: ‘Toen datzelfde jaar voleind was, zo kwamen zij tot hem in het tweede jaar, en zeiden tot hem: Wij zullen het voor mij heer niet verbergen, alzo het geld verdaan is, en de bezitting der beesten gekomen aan mijn heer, zo is er niets anders

overgebleven voor het aangezicht van mijn heer, dan ons lichaam en ons land. Waarom zullen wij voor uw ogen sterven, zo wij als ons land? Koop ons en ons land voor brood; zo zullen wij en ons land Farao dienstbaar zijn; en geef zaad, opdat wij leven en niet sterven, en het land niet woest worde!’ (Gen. 47:18, 19). En zo gaan niet alleen het geld en de beesten van de Egyptenaren over in het bezit van Farao, maar ook zichzelf met hun gehele persoon en hun landgoed. Zij gingen *geheel en al* over in het bezit van Farao. En dat was voor hun eigen bestwil: opdat zij zouden leven en niet sterven!

Zie je hierin ook weer een afschaduwing van het werk van de Heere Jezus? ‘Want gij zijt duur gekocht; zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn’, zo houdt Paulus dit de Korintiërs voor (1 Kor. 6:20). En even later weer: ‘Gij zijt duur gekocht, wordt geen dienstknechten der mensen.’ (1 Kor 7:23). Wat was er zo duur? Het antwoord op die vraag lees je in 1 Petrus 1:18: ‘Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uw ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is; maar door het dierbaar bloed van Christus als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam.’

Wat heeft dit nu met Jozef te maken? Hij kocht de Egyptenaren eenvoudig met brood, dat is toch iets heel anders? Ja, dat is aan de ene kant waar, maar kijk nog eens hoe het allemaal zo ver heeft kunnen komen. Kijk nog eens terug naar het leven van Jozef. Overdenk nog eens alle bladzijden die vooraf gingen aan dit hoofdstuk uit Jozefs leven. Jozef was in Egypte gekomen door lijden. En we hebben gezien dat dit als een type, als een schaduw, het lijden van de dood was. Er zou nu geen leven in Egypte mogelijk geweest zijn in deze zeven jaren van uiterste schaarste als Jozef niet eerst door een diepe weg het hoogste ambt in het land had gekregen. Het brood wat hij nu aan zijn onderdanen uit kan delen was met niets anders betaald dan met zijn bloed en zijn tranen. En in ruil daarvoor verwacht hij niets anders dan dat de Egyptenaren zich geheel en al, niet alleen met hun geld, niet alleen met hun landerijen, maar met hun lichaam en geest zich ten dienste stellen van Farao. En dat is toch niet onredelijk?

En hetzelfde geldt niet alleen voor de Korintiërs, maar voor allen die zich vrijgekocht weten door het dierbare bloed van Christus. Zij die het leven ontvangen door Zijn Naam worden niet geroepen om ‘een netjes leven te

leiden', om zo nu en dan iets van hun vermogen te geven aan 'goede doelen', om op een bepaalde dag in de week wel of niet te werken, bepaalde dingen wel of niet te mogen. Al dat soort dingen horen bij de werken der wet. En de wet geeft geen leven, maar de dood. Het leven van hen die zijn vrijgekocht is het leven van volledige overgave aan God. Met lichaam en geest. *Geheel en al*. Het is een leven van dienstbaarheid, in volkomen vrijheid.

